

חברים יקרים:

הרינו מתכבדים לשלוח אליכם עדכונים, רשמים ומאמרים בתחום המס. קריאה נעימה.

מס הכנסה: עוד על רווחים ראויים לחלוקה

בעקבות פסק הדין בעניין דלק הונגריה בע"מ

סוגיית הרווחים הראויים לחלוקה בסעיף 94ב לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") מתעוררת דרך כלל כל אימת שמתקיימת מכירת מניות בחברה פרטית או בחברה ציבורית על ידי בעל המניות המהותי. משמעות ההוראה היא שיראו את עודפי החברה כאילו חולקו טרם המכירה כך שמבחינה מיסויית יהיה המוכר אדיש לחלוקת דיבידנד ויפעל משיקולים מסחריים גרידא. ההיגיון ברור. היישום פחות. הוראת הסעיף אשר כוללת שתי חלופות לחישוב הרווחים הראויים לחלוקה היוותה כר נכבד למחלוקות בין רשות המסים לבין נישומים במהלך השנים.

פסק דין האחרון בסוגיה ניתן לפני שבועות אחדים בעניין **דלק הונגריה** (ע"מ 28212-11-15) ובמסגרתו נקבע על ידי בית המשפט המחוזי כי במסגרת חישוב רווח הון ממכירת מניות של חברה זרה ניתן להפחית רווחים ראויים לחלוקה אשר שולם עליהם מס מחוץ לישראל על ידי אותה חברה זרה שמניותיה נמכרות. פסק הדין הנ"ל מהווה המשך ישיר לפסק הדין בעניין **ז'ורבין** (ע"א 7566/13) אשר ניתן לפני שנים אחדות על ידי בית המשפט העליון ואשר קבע כי גם רווחי אקוויטי ייכללו במסגרת הרווחים הראויים לחלוקה. בעקבות פסק הדין בעניין **ז'ורבין** יצאה רשות המסים בשורה של פרסומים מקצועיים אשר מסבירים כיצד יש לחשב

רווחי אקוויטי במסגרת הרווחים הראויים לחלוקה, וקבעה בין היתר כי לא ניתן להחיל את הוראות סעיף 94ב לפקודה בעת מכירת מניות של חברה זרה. מעניין יהיה לראות אפוא מה תהיה עמדת רשות המיסים הפעם, ואם יוגש על ידה ערעור לבית המשפט העליון. בכל מקרה פסק הדין בעניין **דלק הונגריה** עוסק גם במושכלות ראשונים בקבלת זיכוי עקיף במישור המיסוי הבינלאומי. בכל אלו נדון במסגרת רשומון מס זה.

על רווחים ראויים לחלוקה – סקירה כללית

נוסח הוראת סעיף 94ב(א)(1) לפקודה קובע כי חלקו היחסי של מוכר המניות ברווחים הראויים לחלוקה מהווה חלק מרווח ההון הריאלי. חלק זה ימוסה בגובה שיעור המס שהיה חל על המוכר אילו סכום זה היה מתקבל כדיבידנד לפני המכירה: "שיעור המס על חלק רווח ההון הריאלי השווה לחלק מהרווחים הראויים לחלוקה, כיחס שבין חלקו של המוכר בזכות לרווחים בחברה על פי המניה לכלל הזכויות לרווחים בחברה, יהיה שיעור המס שהיה חל עליהם, אילו היו מתקבלים כדיבידנד סמוך לפני המכירה, לפי סעיפים 125ב או 126ב), לפי העניין".

המשמעות המקובלת היא שחברה המוכרת את מניותיה בחברה ישראלית על פי רוב לא תחוב במס על הרווחים הראויים לחלוקה בשל הוראת סעיף 126ב) לפקודה, אשר קובעת כי "בחישוב

משתקפים במאזן של החברה לתום שנת המס שקדמה לשנת המכירה (להלן: "החלופה החשבונאית"), כדלקמן:

"רווחים כאמור שנצטברו בחברה...הכל לפי המאזן של החברה לתום שנת המס שקדמה לשנת המכירה או ליום התחלת הפירוק, לפי הענין, לרבות רווחים שהונו;...

כלומר, "הרווח החשבונאי הוא הרווח הניתן לחלוקה על פי "מבחן הרווח", הקבוע בסעיף 302 לחוק החברות, התשנ"ט-1999. "מבחן הרווח" ייקבע בהתאם ל"דוחות כספיים מתואמים" הערוכים לפי כללי החשבונאות".

החישוב השני מבוסס על המסלול המיסויי (להלן: "חלופת המס") ובלשון ההוראה:

"וסכום הרווחים הראויים לחלוקה לא יעלה על סכום הרווחים שנתחייבו במס לרבות מס שבח בתקופה האמורה בניכוי המס עליהם ודיבידנד שחולק מהם ובניכוי הפסד שנוצר בחברה שמניותיה נמכרות, אשר לא קוזז, ובצירוף הרווחים שהיו חייבים במס כאמור אילולא פוטרו ממנו".

הוזה אומר, לפי חלופת המס יש לחשב את הרווחים "לצורכי מס" שנבעו לחברה בתקופה הרלוונטית. בגדרם של רווחים אלו נכללים רווחים שהם הכנסה חייבת לפי הפקודה או חייבים במס שבח לפי חוק מיסוי מקרקעין. בנוסף, רווחים אלה כוללים רווחים פטורים ממס, כאשר "מס" מוגדר בסעיף 1 לפקודה כמס הכנסה או מס חברות המוטלים מכוח הוראות הפקודה. מהסכום המתקבל יש להפחית את

ההכנסה החייבת לפי סעיף קטן (א) לא תיכלל הכנסה מחלוקת רווחים או מדיבידנד שמקורם בהכנסות שהופקו או שנצמחו בישראל שנתקבלו במישרין או בעקיפין מחבר-בני-אדם אחר החייב במס חברות וכן לא תיכלל הכנסה שנקבע לגביה שיעור מס מיוחד". מטרת הסעיף היא לשמור על מיסוי דו שלבי בהקשר של חברה, קרי מס ברמת החברה ומס ברמת בעל המניות היחיד בעת חלוקת דיבידנד ולמנוע מצב של מיסוי תלת שלבי ואף יותר במקרה של שרשור דיבידנד בין חברות אותה קבוצה.

סעיף 94 לפקודה חל על מכירת מניות בחברה פרטית או על מכירת מניות בחברה ציבורית על ידי בעל מניות מהותי, דהיינו בעל מניות אשר מחזיק לפחות ב- 10% מאמצעי השליטה בחברה. הפסיקה הרבה שדנה בסוגיה (ראו למשל ע"א 10666/03, ע"א 3266/08 ובעניין ז'ורבין) קבעה כי הוראות הסעיף נועדו למנוע הכבדה של נטל המס על בעל המניות, בגין רווחים שהחברה כבר מוסתה בעדם. בנוסף, מטרתן להשוות כאמור מבחינת נפקות המס, בין חלוקת דיבידנד עובר למכירת המניות, לבין מכירה של המניות ביחד עם רווחי החברה, על מנת ששיקולי מס לא ישפיעו על ההחלטה, אם לחלק את עודפי החברה עובר למכירת המניות.

ברמה הפרקטית, הוראות סעיף 94(ב)(1) לפקודה מנחות לבחון שני חישובים אלטרנטיביים לשם כימות הרווחים הראויים לחלוקה ולבחור את הנמוך שבהם. החישוב הראשון מבוסס על המסלול החשבונאי לפיו יש לבחון את הרווחים החשבונאים כפי שהם

בניגוד לעמדת רשות המסים, בית המשפט העליון (ולפניו המחוזי) קבע כי יש לכלול במונח "רווחים שנתחייבו במס" גם רווחי חברות נכדות (חברות כלולות) שטרם חולקו, שכן בעת חלוקתם לחברה המחזיקה, זו שמניויתיה נמכרו, לא יוטל מס נוסף. לגישת בית המשפט יש לכלול במונח האמור רווחים כל עוד "רווחים אלו נתחייבו במס סופי שניתן היה לחייבם, אף אם חיוב זה נעשה אצל אחר".

לדידו של בית המשפט העליון, פרשנות פקיד השומה, "לפיה המונח "רווחים שנתחייבו במס" כולל אך ורק את הרווחים שנתחייבו במס בידי החברה המחזיקה, וכי אין לכלול בו את סכום הרווחים שנתחייבו במס בידי החברות הכלולות, היא בעלת עיגון לשוני קלוש. אין כל דרישה בסעיף 94ב לפקודה כי החיוב במס ייעשה אצל החברה שמניויתיה נמכרות, דווקא. כאמור, המחוקק נקט בלשון "נתחייבו במס", ולא אמר "נתחייבו במס בחברה מחלקת הדיבידנד".

בית המשפט העליון מוסיף באותו עניין ומתווה כי "הקביעה האם רווח מסוים 'נתחייבו במס' ראוי שתיעשה באופן מהותי ולא באופן טכני".

לבסוף, מדגיש בית המשפט העליון כי "שומה עלינו לזכור כי התכלית העומדת בבסיס החלופה המיסויית היא למנוע מהכנסות חשבונאיות לחמוק מרשת המס. בהתאם לכך, סבורני כי יש להכליל את רווחי האקוויטי, במסגרת חישוב הרווחים הראויים לחלוקה, בהתאם לחלופה המיסויית, שעה שברור שאין מדובר בהכנסה שתילכד ברשת המס בעתיד."

המיסים ששולמו בשל אותן ההכנסות (לרבות מס שבח), דיבידנדים שחולקו מאותם רווחים, ככל שחולקו וכן הפסדים שנוצרו בחברה שמניויתיה נמכרות ואשר לא קוזזו על ידה. מטרת חלופת המס היא להגן מפני "כיבוס" הכנסה, ומפני בריחת הכנסה בלא תשלום מס.

חלופת המס הייתה הבסיס לדיון שנערך הן בעניין ז'ורבין לעניין השאלה, היש לכלול במסגרת חלופה זו גם רווחי אקוויטי, הגם שהפקודה אינה מגדירה או עוסקת ברווחים אלו, והן בעניין דלק הונגריה ביחס לשאלה האם חלופת המס כוללת גם רווחים שחולקו מחברות זרות ושולם עליהם מס מחוץ לישראל.

עניין ז'ורבין על קצה המזלג (ע"א 7566/13)

בחודש מרץ 2015 ניתן פסק הדין של בית המשפט העליון בעניין ז'ורבין, אשר דן כאמור בשאלה אם ניתן לכלול בחלופת המס "רווחי אקוויטי" שנרשמו בספרי החברה המחזיקה, אשר מניויתיה נמכרות וטרם חולקו בפועל כדיבידנד על ידי החברות המוחזקות על ידה. הדיון נערך על רקע הוראת השעה שחלה למשך שנה מיום 1 לאוקטובר 2009 ואפשרה לחלק דיבידנד בשיעור של 12% מרווחים ראויים לחלוקה שמקורם לפני 2003. נציין בקצרה שרווחי אקוויטי הם רווחים שעל פי התקנים החשבונאיים רושמת חברה מחזיקה בגין חברה המוחזקת על ידה, והם מחושבים כמכפלה של רווחי החברה המוחזקת בשיעור ההחזקה בה על ידי החברה המחזיקה.

פרסומי רשות המסים

על רקע פסק הדין בעניין ז'ורבין פרסמה רשות המסים את חוזר 6/2017 ושורה של עמדות חייבות בדיווח אשר מפרטים לעניין אופן חישוב רווחי האקוויטי הראויים לחלוקה, ובאותה הזדמנות מבקשים להסדיר את הסוגיה שהייתה בלב המחלוקת בעניין דלק הונגריה.

כך, **בעמדה מספר 24/2016** – בנושא "חישוב רווחים ראויים לחלוקה (ר"ל) במכירת מניות של חברה זרה" מביעה רשות המסים את עמדתה כי "בקביעת הר"ל כהגדרת המונח בסעיף 94 לפקודה, בעת מכירת מניות של חברה זרה, ייכללו בחלופה המיסויית רק "רווחים שנתחייבו במס" בישראל, כך שרווחי החברה הזרה המופקים מחוץ לישראל אינם מהווים ר"ל בהתאם לסעיף 94 לפקודה".

באופן דומה קובעת **עמדה מספר 38/2017** – בעניין "רווחי אקוויטי של חברה זרה הכלולים בחישוב הר"ל" כי "בחישוב ר"ל הכולל רווחי אקוויטי כמפורט בעמדה 2017/37, לא יחשבו כרווחים שחויבו במס, רווחי חברה תושבת מדינה זרה שאילו היו מחולקים כדיבידנד לחברה הנמכרת היה חל לגבי הדיבידנד הוראות סעיף 126(ג) לפקודה".

הוראת **עמדה מספר 37/2017** – בעניין "רווחי אקוויטי הכלולים בחישוב הר"ל" קובעת כי "בחישוב ר"ל בחברה שמניותיה נמכרות, מקור רווחי האקוויטי אותו ניתן לכלול בחישוב הר"ל,

כמפורט לעיל בעמדה 2017/36, הינו ברווחים שחויבו במס בידי החברות המוחזקות, כך שבעת חלוקתם כדיבידנד בפועל, או במכירת מניות החברה המוחזקת, הם לא היו מחויבים במס נוסף על פי סעיף 126(ב) לפקודה או סעיף 94 לפקודה, לפי העניין".

פסק הדין בעניין דלק הונגריה (ע"מ -11-28212**15)**

הסוגיה המרכזית בפסק הדין דנה בשאלה כאמור אם סעיף 94 לפקודה שעניינו מיסוי "הרווחים הראויים לחלוקה", חל בנסיבות של מכירת מניותיה של חברה זרה.

המערערת באותו עניין התאגדה בהונגריה בשנת 2000 והחל משנת 2011 היא תושבת ישראל לצרכי מס. הנכס העיקרי של המערערת היה החזקתה במניות חברה אמריקאית לצורכי מס, שהוקמה על ידה בשנת 2001.

בשנים 2012-2013 מכרה המערערת חלק מאחזקותיה בחברה האמריקאית בתמורה לסכום כולל של כ- 2.56 מיליארד \$.

במסגרת חישוב רווח ההון ממכירת המניות, הפחיתה המערערת סך מצטבר של כ- 374 מיליון \$, מהטעם שמדובר בחלקה היחסי ב"רווחים הראויים לחלוקה" של החברה האמריקאית. לטענתה, על פי הוראת סעיף 94 לפקודה, יש למסותם בשיעור המס שהיה חל אילו היו מתקבלים כדיבידנד, ולאור הוראות הזיכוי העקיף כמפורט בסעיף 126(ג) לפקודה מדובר בשיעור מס אפס.

בית המשפט המחוזי, בפסק דין מפי כב' השופט **שמואל בורנשטיין**, קיבל את הערעור בסוגיה הנ"ל ונימק את החלטתו בשורה של נימוקים, כדלקמן:

ראשית, בית המשפט סבור כי את ההגדרה "רווחים ראויים לחלוקה" ואת המונח "נתחייבו במס" יש לפרש באופן ההולם את התכלית שביסוד ההסדרים הקיימים בסעיפים 94ב, 126 ו-203(ב) לפקודה והנוגעים למיסוי חברות בכלל, ולמיסוי חברות במישור הבינלאומי בפרט. לדידו של בית המשפט, המונח "נתחייבו במס" בחלופת המס "**משמעו כל מס המובא בחשבון במסגרת שיטת המיסוי הכוללת החלה לפי הפקודה על החברה ובעלי מניותיה**". בדומה לעניין **ז'ורבין** ולאור סעיף 126(ג) לפקודה, גם במקרה הנ"ל מדובר ברווחים שנתחייבו "**במס הסופי שניתן היה לחייבם**", ובכל מקרה יש לנקוט כמצוות בית המשפט העליון בעניין **ז'ורבין** במבחן מהותי ולא במבחן טכני.

שנית, אין מקום להבחין בין מצב שבו החברה הישראלית פועלת בחו"ל באמצעות סניף (או חברת בת ישראלית), לבין מצב שבו היא פועלת באמצעות חברת בת זרה. התפיסה ביסוד הזיכוי העקיף בסעיף 126(ג) לפקודה רואה בחברת האם ובחברת הבת כגוף כלכלי אחד, שאינו מצדיק הבדל בתוצאת המס בין מצב שבו חברה ישראלית פועלת בחו"ל באופן ישיר (דהיינו מקימה סניף) לבין מצב שבו היא מקימה חברת בת זרה. והנה "**הכול מסכימים כי יש להכיר ב"רווחים ראויים לחלוקה" במקרה שבו חברה ישראלית מוכרת מניותיה של חברת בת ישראלית המפיקה הכנסות בחו"ל, וזאת גם**

לפי סעיף זה, אשר מסדיר את מנגנון הזיכוי העקיף בפקודה (יחד עם סעיף 203 לפקודה), במקרה של חלוקת דיבידנד בין חברתי מחברה זרה לחברת אם ישראלית (או דיבידנד בין חברתי מחברה ישראלית בעלת הכנסות שהופקו מחוץ לישראל לחברת אם ישראלית), יראו את ההכנסה מדיבידנד ככוללת את סכום ההכנסה מדיבידנד בתוספת המס ששולם על ההכנסה שממנה חולק הדיבידנד ("**הדיבידנד המגולם**"). בהתאם לסעיף 126(ד) לפקודה, יינתן לחברת האם הישראלית זיכוי "בגובה מס החברות" ששולם מחוץ לישראל על ההכנסה ממנה חולק הדיבידנד. על יתרת ההכנסה מהדיבידנד המגולם יחול מס חברות לפי הפקודה.

בעניין דלק הונגריה, החברה האמריקאית שילמה מס חברות אמריקאי בשיעור של 35%, ונוכה לה מס במקור בארצות הברית בעת חלוקת הדיבידנד בשיעור של 12.5%, כך ששילמה מס בשיעור כולל של 43.125%. היות ששיעור זה גבוה משיעור מס החברות שחל על "הדיבידנד המגולם" לפי הפקודה (25%, נכון לשנים בהן בוצעה המכירה), הרי שממילא המערערת לא הייתה נדרשת לשלם מס נוסף בישראל בעת קבלת הדיבידנד.

פקיד השומה מנגד דחה את עמדת המערערת, והוסיף במסגרת הצווים את הסכומים שהופחתו, שכן לשיטתו המערערת אינה זכאית במקרה דנן לחישוב מס לפי סעיף 94ב לפקודה, היות שמדובר על מכירת מניות של חברה זרה (ראו כאמור עמדה חייבת בדיווח מס' 24/2016).

שיש לקרוא אותו יחד עם ההוראה המשלימה הקבועה בסעיף 203(ב) לפקודה.

חמישית, אליבא דבית המשפט "המשיב עצמו מחיל את הוראת סעיף 94 לפקודה בנסיבות שבהן חלוקת הדיבידנד אינה כפופה להוראת סעיף 126(ב) בהכירו בכך כי יש לפרש הוראות אלו באופן תכליתי, ולא באופן דווקני ופורמלי". כך למשל, במקרה של חברה ישראלית המפיקה הכנסות מחוץ לישראל ולא חלות בעניינה הוראות סעיף 126(ב) לפקודה, אלא הוראות סעיף 126(ג) לפקודה (וראו גם חוזר מס הכנסה 23/2002).

כמו כן דוחה בית המשפט את טענתו הפרוצדורלית של פקיד השומה לפיה ריווחיהן של חברות ישראליות מדווחים ומבוקרים בישראל, בעוד שאין כך הדבר לגבי חברות זרות. לדידו של בית המשפט, בעידן של כלכלות גלובליות קיימת לפקיד היכולת לבדוק ולבקר את הדיווחים המוגשים על ידי הנישום בקשר לרווחי חברת הבת הזרה. לבטח, כאשר מדובר בחברות הפועלות במדינת אמנה.

סיכום ומחשבות נוספות

עיננו הרואות אפוא כי בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המערערת במלואו בנקודה זו. משמע, במסגרת חלופת המס יש לכלול רווחים ראויים לחלוקה גם בעת מכירה של חברה זרה ולנטרלם מרווח ההון.

עמדה זו מנוגדת לעמדה חייבת בדיווח מס' 24/2016 וכן מטילה ספק רב גם ביחס לעמדה חייבת בדיווח מס' 38/2017 ביחס לחישוב רווחי

כאשר בשל הזיכוי הישיר והעקיף, לא משולם בפועל כל מס בישראל".

שלישית, בהתאם לתכלית סעיף 94 לפקודה, ראוי כי תוצאת המס לא תשתנה, בין אם חברת האם הישראלית מכרה את מניותיה בחברת הבת הזרה כאשר הרווחים נותרים באותה חברה, ובין אם משכה דיבידנד ואז מכרה את המניות. בפרט, בנסיבות בהן חברת הבת פועלת במדינה שבה שיעור המס גבוה יותר משיעור מס החברות בישראל, וברי כי לא יוטל מס נוסף בעת חלוקת הרווחים בשל מנגנון הזיכוי העקיף. ובכלל, עקרון הניטרליות בייצוא ההון שואף לכך שתוצאת המס הכוללת לא תהא תלויה במקום שבו מחליט הנישום לפעול, אם במדינת מושבו או במדינה אחרת. ועוד, לשיטתו של בית המשפט, מרכז הכובד במיסוי הבינלאומי הוא המס הסופי והאפקטיבי ולא המס התאורטי. על כן, אין זה ראוי להבחין לעניין סעיף 94 לפקודה בין מצב שבו לא חל מס כלל (סעיף 126(ב) לפקודה) לבין מס שמוטל או מחושב אך בסופו של יום אינו משולם בפועל בשל הזיכוי ממס (מכוח סעיף 126(ג) לפקודה).

רביעית, מצוין בית המשפט כי העובדה שסעיף 94(א)(1) לפקודה מפנה לסעיף 126(ב) לפקודה ואינו כולל התייחסות לסעיף 126(ג) לפקודה אינה מהווה הסדר שלילי המצדיק להחיל על החברה הישראלית ובעלי מניותיה מס תלת שלבי בשיעור הגבוה מ-60%. בית המשפט מדגיש לעניין זה כי לדעתו סעיף 126(ג) לפקודה חל גם בנסיבות בהן החברה מחלקת דיבידנד היא חברה זרה, תוך

משפטיות, האחת מאפשרת לחצות רף זה ואילו השנייה עוצרת ברף האמור, יש לאמץ את הפרשנות השנייה. באופן דומה, כאשר נחצה רף זה בשל שיעור מס חברות גבוה יותר המוטל במדינת המקור, הרי שיש לבכר פרשנות אשר תקטין את נטל המס על פני זו אשר תגדילו. לאור האמור, ובמציאות של נטל מס כולל של 60% "עד הכיס" של בעל המניות היחיד בעניין **דלק הונגריה**, מוטב היה אילו פקיד השומה היה נמנע מלהוציא שומה אשר מגדילה נטל זה. על רקע זה אין אלא להתקומם על טענתו של פקיד השומה באותו עניין לפיה פער של 5.687% בין עמדת המערערת לבין עמדת המשיב מהווה כשלעצמו טעם לדחיית הערעור (לגישת המשיב נטל המס הכולל "עד לכיס" היה צריך להיות 65.875%).

כשלעצמנו אנו סבורים כי לאור ההלכה הברורה שיצאה מבית מדרשו של בית המשפט העליון בעניין **ז'ורבין** בדבר "החבות במס סופי" כאבן בוחן לחישוב הרווחים הראויים לחלוקה, ונכח המשנה הסדורה בה נקט בית המשפט המחוזי בעניין **דלק הונגריה**, טוב תעשה רשות המסים אם תשקול היטב הגשת ערעור לבית המשפט העליון. עם זאת, נוכח שיעור המס הגבוה אשר נגזר משיטת רשות המסים ורוחב הסוגיה, נראה כי טרם נאמרה המילה האחרונה בנושא.

נשמח לסייע בשאלות והבהרות נוספות: עו"ד (רו"ח) מאורי עמפלי, עו"ד שי ארז, עו"ד אנה צברי ועו"ד שלומי שלו.

הנכם מוזמנים לקרוא מאמרים ועדכונים נוספים באתר המשרד.

אקוויטי של חברה זרה. פסיקה זו חוזרת ומדגישה כי לעמדות חייבות בדיווח אין מעמד נורמטיבי עדיף כאשר באים לפרש דבר חקיקה.

יישום פסק הדין בעניין **דלק הונגריה** מחייב לערוך בירור מדוקדק לגבי חבויות המס במדינות הזרות לשם חישוב הזיכוי העקיף מכוח סעיף 126(ג) ו-203 לפקודה, אשר עומד בבסיס פסיקת בית המשפט. במידת הצורך יש לבחון את ההחזקה בחברות זרות ולהתאימה לדרישות הסעיפים הנ"ל על מנת למקסם את סכום הרווחים הראויים לחלוקה. לפקיד השומה תהא שמורה הסמכות והרשות לבחון חישובים אלו בעת מכירת המניות של החברה הזרה.

דומה כי נפקות פסק הדין חלה גם כאשר הזיכוי העקיף מותר חבות מס בישראל, זאת, במצבים בהם מס החברות הזר בתוספת המס שמנוכה במקור על ידי המדינה הזרה בגין הדיבידנד נמוך ממס החברות בישראל. כך למשל, כאשר חברת הבת שמניותיה נמכרות מאוגדת בקפריסין, בולגריה, שוויץ וכו'.

ברמה העקרונית, חשיבותו של פסק הדין הוא בכך שיש בו אמירות ברורות כאשר עסקינן במיסוי בינלאומי לגבי חשיבות השמירה על ניטרליות מס מחד ועל בחינת המיסוי האפקטיבי הכולל ולא התיאורטי, לרבות זה ששולם מחוץ לישראל, מאידך. בנוסף, פסק הדין מחדד את המסר שיש לראות את נטל המס החל על היחיד במיסוי החד שלבי כרף העליון של המס הישיר בישראל. בהתאמה, כל אימת שיש לבחור בין שתי פרשנויות

22 ביולי 2018

רשומון מס מס' 120

עמוד 8

AMPELi
משרד עריכת דין מיסים

אין באמור ברשימה זו כדי להוות חוות דעת ו/או ייעוץ משפטי בסוגיות הנידונות ובכל אופן מומלץ להתייעץ עם מומחה מס לפני נקיטת צעדים משפטיים ו/או אחרים המסתמכים על רשימה זו.